

[Udenrigsministeren]

arrangementer, f. eks. multifiberarrangementet.

Kommissionen har oplyst, at der i 1978 i alt blev imødekommet 197 ansøgninger under art. 115, samt at 120 ansøgninger blev afvist eller trukket tilbage. Tilladelserne fordelte sig som følger:

	Tekstiler	Andre varer
Benelux	42	15
Danmark	0	0
Forbundsrepublikken		
Tyskland	2	1
Frankrig	54	20
Irland	27	2
Italien	10	8
Storbritannien ...	16	0
I alt	151	46

For tiden 1. januar til 30. august 1979 er der givet følgende tilladelser:

	Tekstiler	Andre varer
Benelux	28	7
Danmark	2	0
Forbundsrepublikken		
Tyskland	3	0
Frankrig	57	27
Irland	8	0
Italien	3	4
Storbritannien ...	21	1
I alt	122	39

Tilladelserne gives normalt kun for ganske korte perioder, højst et år.

Kommissionen har endvidere oplyst, at den i 1975 gav 73 tilladelser, i 1976 111 og i 1977 121.

I henhold til EØF-traktaten er det alene Kommissionens kompetence at administrere bestemmelserne i art. 115.

Til *undervisningsministeren* (11/9 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvorfor mener ministeren ikke, at det er hensigtsmæssigt at bruge statsskattedirektoratet til inddrivelse af statens krav vedrørende ungdommens uddannelsesstøtte?«

(Spm. nr. 1493).

Begrundelse.

Når toldvæsenet eller andre statsmyndigheder mener at have krav mod selvstændigt erhvervsdrivende, anmelder man disse krav til statsskattedirektoratet, der så råt og kynisk modregner i de penge, som den erhvervsdrivende tidligere er blevet nødt til at indbetale for meget i forskudsskat, og som han nu havde kalkuleret med at få fri for at opretholde samfundspåkrævet produktion og gode arbejdspladser. Utallige menneskelige tragedier har været følgen af denne hårdhændede praksis. Men den helt store taber i den forbindelse har været det danske samfund, der – efter 19½ års ødelæggende folketingsflertalspolitik – i allerhøjeste grad har brug for hver eneste virksomhed, som gør samfundsnytte ved at forbedre beskæftigelsesforhold i arbejdet med at producere trivselsskabende goder til gavn for den danske betalingsbalance.

Helt anderledes stiller det sig, når psykolog- og teaterhistorie-studerende folk fra Roskilde og Aalborg universiteter og andre, der har fået hjælp fra ungdommens uddannelsesstøtte, fuldstændig springer op og falder ned på at opfylde deres tilbagebetalingsforpligtelser. De får udbetalt til deres eget frie forbrug de penge, som skattevæsenet giver slip på, for eksempel fordi den pågældende akademiker har indskibet sig i en eller anden skattefidusordning.

Dette skyldes ikke, at lovreglerne er indrettet sådan, at de studerende skal gå fri, men alene at undervisningsministeren i sin magtfuldkommenhed – jfr. slutningen på hendes svar af 3. september 1979 på folketingssspørgsmål nr. 1403 – ikke finder, at det skulle være hensigtsmæssigt at bruge den af lovgivningen anviste inddrivelsesform på at få de milliardtilgodehavender hjem, som Statens Uddannelsesstøtte er i gang med at oparbejde i kraft af bl. a. den umådeligt vidtstrakte kautionsliberalitet, som præger denne undervisningsministerielle institution i relation til arbejdsopgaver, der hverken menneskeligt eller samfundsmæssigt er forsvarlige i et land, som på grund af forfejlet gammel-partipolitik allerede er oversvømmet af folk med overflødige akademikeruddannelser.

Ministerens udtalelse er så oprørende og i sin knappe form så arrogant, at det må være påkrævet at få hende naglet fast til at uddybe, hvorfor hun dog ikke finder det hensigts-